

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 421

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 29 mai 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
106.	— Lege pentru modificarea art. 3 din Legea nr. 363/2006 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — Secțiunea I — Rețele de transport	2
463.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea art. 3 din Legea nr. 363/2006 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — Secțiunea I — Rețele de transport	2
★		
107.	— Lege privind modificarea Legii nr. 526/2003 pentru aprobarea Programului național de dezvoltare a turismului „Schi în România”	3–4
464.	— Decret pentru promulgarea Legii privind modificarea Legii nr. 526/2003 pentru aprobarea Programului național de dezvoltare a turismului „Schi în România”	4
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 220 din 9 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală și a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	5–11
★		
	Opinie separată	11–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
621.	— Decizie a președintelui Autorității pentru Reformă Feroviară privind actualizarea contractelor de servicii publice prevăzute la art. 1–5 din Hotărârea Guvernului nr. 231/2016 pentru aprobarea contractelor de servicii publice pentru perioada 1 ianuarie 2016–2 decembrie 2019 în transportul feroviar public de călători, a Contractului de servicii publice pentru perioada 1 noiembrie 2017–2 decembrie 2019 al Societății Comerciale „Regio Călători” — S.R.L., aprobat prin Decizia președintelui Autorității pentru Reformă Feroviară nr. 141/2017, precum și a Contractului de servicii publice pentru perioada 21 decembrie 2017–2 decembrie 2019 al Societății Comerciale „Astra Trans Carpatic” — S.R.L., aprobat prin Decizia președintelui Autorității pentru Reformă Feroviară nr. 176/2017	15–16
★		
	Rectificări	16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru modificarea art. 3 din Legea nr. 363/2006 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — Secțiunea I — Rețele de transport**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Articolul 3 din Legea nr. 363/2006 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — Secțiunea I — Rețele de transport, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 806 din 26 septembrie 2006, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Lucrările de realizare a proiectelor aferente direcțiilor de dezvoltare din Planul de amenajare a teritoriului național — Secțiunea I — Rețele de transport, finanțate din fonduri publice, se cuprind în listele de investiții anexă la bugetele ordonatorilor principali de credite, pe bază de studii de fezabilitate elaborate și aprobate potrivit legii. Lucrările finanțate integral din alte surse decât fondurile publice se cuprind în listele de investiții anexă la bugetul de venituri și cheltuieli al operatorului economic care administrează infrastructura de transport, aprobat în condițiile legii.

(2) Lucrările, indiferent dacă sunt sau nu aferente unor bunuri imobile care fac obiectul proprietății publice a statului sau a unei

unități administrativ-teritoriale, se finanțează din sumele alocate anual cu această destinație de la bugetul de stat prin bugetele ordonatorilor principali de credite, din venituri proprii ale operatorilor economici care administrează infrastructura de transport, din credite externe, fonduri externe nerambursabile și din alte surse legal constituite, pe bază de documentații tehnico-economice aprobate conform legislației în vigoare, cu respectarea reglementărilor în domeniul ajutorului de stat.

(3) Realizarea unor noi lucrări, considerate prioritare și necuprinse în liniile directe prevăzute prin prezenta lege, se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

(4) Programele privind executarea lucrărilor aferente direcțiilor de dezvoltare prevăzute în prezenta lege, conform proiectelor aprobate în condițiile legii, se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
CARMEN-ILEANA MIHĂLCESCU

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 24 mai 2019.
Nr. 106.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET**privind promulgarea Legii pentru modificarea art. 3 din Legea nr. 363/2006 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — Secțiunea I — Rețele de transport**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea art. 3 din Legea nr. 363/2006 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — Secțiunea I — Rețele de transport și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 24 mai 2019.
Nr. 463.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind modificarea Legii nr. 526/2003 pentru aprobarea Programului național de dezvoltare a turismului „Schi în România”

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea nr. 526/2003 pentru aprobarea Programului național de dezvoltare a turismului „Schi în România”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 16 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La articolul 3, literele a), a¹), b), d) și g) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„a) realizarea studiilor de fezabilitate privind dezvoltarea turismului, pentru practicarea schiului și a altor sporturi de iarnă, la solicitarea administrației publice locale și centrale sau a unui investitor, persoană fizică sau persoană juridică;

a¹) avizarea de către autoritatea administrației publice centrale care răspunde de turism a studiilor de fezabilitate, fezabilitate sau a proiectelor tehnice privind dezvoltarea turismului, pentru practicarea schiului și a altor sporturi de iarnă;

b) stabilirea terenurilor pe care vor fi amenajate obiectivele prevăzute la lit. d)—g), pe baza planurilor de amenajare a teritoriului și a planurilor de urbanism avizate și aprobate conform legii, cu respectarea reglementărilor privind protecția mediului și a arilor protejate;

d) amenajarea, dezvoltarea sau reabilitarea infrastructurii generale: căi de acces, alimentări cu apă, gaze, curent electric, canalizări, stații de pompare și stații de epurare a apelor uzate, parcări și alte utilități necesare;

g) construirea, extinderea, dezvoltarea sau reabilitarea structurilor de primire turistică, inclusiv drumurile de acces și parcările aferente.”

2. **Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 4. — (1) Scoaterea definitivă din fondul forestier proprietate publică a statului și a unităților administrativ-teritoriale sau din circuitul agricol a terenurilor pe care se amplasează obiectivele destinate acțiunilor prevăzute la art. 3 lit. d)—f), necesare realizării Programului național de dezvoltare a turismului «Schi în România», pentru obiective al căror beneficiar este o unitate administrativ-teritorială și/sau asociație de dezvoltare intercomunitară, se face cu exceptarea de la plata tarifelor prevăzute la art. 92 alin. (5) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv de la plata taxelor și obligațiilor bănești prevăzute la art. 41 alin. (1) lit. a)—c) și de la obligațiile datorate potrivit art. 36 alin. (2) și art. 37 alin. (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Scoaterea definitivă din fondul forestier proprietate publică a statului și a unităților administrativ-teritoriale sau din circuitul agricol a terenurilor pe care se amplasează obiectivele destinate acțiunilor prevăzute la art. 3 lit. d)—f), necesare realizării Programului național de dezvoltare a turismului «Schi în România», pentru obiective al căror beneficiar este altcineva decât o unitate administrativ-teritorială și/sau asociație de dezvoltare intercomunitară, se face cu exceptarea de la plata tarifelor prevăzute la art. 92 alin. (5) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv a taxelor, obligațiilor bănești și a celorlalte obligații prevăzute la

art. 41 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 46/2008, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Scoaterea definitivă din fondul forestier proprietate privată sau din circuitul agricol a terenurilor pe care se amplasează obiectivele destinate acțiunilor prevăzute la art. 3 lit. d)—f), necesare realizării Programului național de dezvoltare a turismului «Schi în România», se face cu exceptarea de la plata tarifelor prevăzute la art. 92 alin. (5) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv a taxei pentru scoaterea definitivă a terenurilor din fondul forestier național prevăzute la art. 41 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 46/2008, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Pentru situația prevăzută la art. 3 lit. g), scoaterea definitivă a terenurilor respective din circuitul agricol și din fondul forestier național se face cu respectarea legislației specifice celor două domenii.

(5) Pentru cazurile prevăzute la alin. (1)—(3) scoaterea definitivă din fondul forestier național se realizează prin hotărâre a Guvernului.

(6) Scoaterea din circuitul agricol a terenurilor agricole prevăzute la alin. (1)—(3) se face cu respectarea prevederilor Legii nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 86/2014, cu modificările și completările ulterioare.

(7) Lucrările de amenajare aferente zonelor pentru practicarea schiului și a altor sporturi de iarnă, realizate din fonduri publice, sunt declarate de utilitate publică și vor fi realizate în conformitate cu legislația în vigoare.

(8) Pentru situațiile prevăzute la alin. (1)—(3), scoaterea definitivă din fondul forestier național se realizează prin compensare cu terenuri echivalente ca suprafață și bonitate. Echivalența valorică se calculează conform legislației silvice specifice în vigoare.”

3. **Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 5. — (1) Scoaterea din fondul forestier național sau din circuitul agricol a terenurilor pe care se amplasează obiectivele destinate acțiunilor prevăzute la art. 3 lit. d)—g) se aprobă numai după realizarea studiilor de fezabilitate, fezabilitate sau a proiectelor tehnice privind dezvoltarea turismului pentru practicarea schiului și a altor sporturi de iarnă, în baza:

a) documentației specifice prevăzute de legislația silvică;

b) documentației prevăzute de legislația aplicabilă pentru scoaterea din circuitul agricol și cu respectarea condițiilor privind amplasarea obiectivelor pe terenurile agricole situate în extravilan;

c) avizului autorității publice centrale care răspunde de turism, în care să fie precizată încadrarea obiectivului de dezvoltare a turismului «Schi în România» cu specificarea suprafeței și amplasamentului.

(2) Finanțarea studiilor de fezabilitate pentru suprafețele de teren din zonele incluse în program se realizează de către autoritatea administrației publice centrale care răspunde de turism, în funcție de fondurile disponibile și de prioritățile din

punctul de vedere al dezvoltării turistice. Autoritățile administrației publice locale sau centrale implicate în program pot hotărî, în condițiile legii, participarea cu resurse financiare din bugetele proprii.”

4. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Implementarea programului va fi coordonată de autoritatea administrației publice centrale care răspunde de turism în colaborare cu autoritatea administrației publice centrale care răspunde de sport, în conformitate cu prevederile legale.”

5. La anexă, prevederile referitoare la județele Alba, Bistrița-Năsăud, Caraș-Severin, Harghita, Maramureș, Sibiu, Suceava și Vâlcea se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Județul Alba: Abrud, Arieșeni, Baia de Arieș, Zlatna, dezvoltarea zonei turistice «Ursoaia» (comuna Horea, comuna Gârda, comuna Albac), munții Șureanu (Poarta Raiului), munții Apuseni, Munții Metaliferi, Munții Bihariei, Munții Bihorului, muntele Găina, Muntele Mare, Munții Trascăului

Județul Bistrița-Năsăud: Colibița, Leșu, Tihuța, Țibleș (Fiad), Valea Vinului, orașul Năsăud, orașul Sângiorz-Băi, comuna Josenii Bârgăului, comuna Prundu Bârgăului, comuna Tiha Bârgăului, comuna Bistrița Bârgăului, comuna Livezile, comuna Poiana Ilvei, comuna Măgura Ilvei, comuna Ilva Mare, comuna Ilva Mică, comuna Lunca Ilvei, comuna Maieru, comuna Rodna, comuna Șanț, comuna Romuli, comuna Telciu, comuna Coșbuc, comuna Parva, comuna Rebra, comuna Salva, comuna Runcu Salvei, comuna Nimigea, comuna Feldru, comuna Rebrîșoara, munții Călimani, Munții Bârgăului, Munții Rodnei

Județul Caraș-Severin: Muntele Mic, Semenici-Crivaia, valea Olteana (Țarcu), munții Semenici (comuna Văliug, comuna Brebu, comuna Brebu Nou, comuna Prigor, municipiul Reșița), Muntele Mic (comuna Turnu Ruieni, comuna Zăvoi), munții Țarcu (comuna Zăvoi, comuna Armeniș)

Județul Harghita: orașul Borsec, zona Pasul Bucin (comuna Praid, comuna Joseni), zona munților Harghita: Harghita Băi — Harghita Mădăraș (municipiul Miercurea-Ciuc, orașul Vlăhița, comuna Ciceu, comuna Siculeni, comuna Mădăraș, comuna Zetea, comuna Căpâlnița), Izvorul Mureșului, zona Lacul Roșu, zona munților Ciomad (orașul Băile Tușnad, comuna Tușnad, comuna Cozmeni), Valea Strâmbă, Vârșag, municipiul Toplița, zona munților Călimani

Județul Maramureș: Borșa, Cavnic, Izvoarele, Mogoșă-Suior, Poienile de sub Munte, Valea Vaserului, Târgu Lăpuș, Băiuț, Groșii Țibleșului, Munții Oaș, Gutâi și Țibleș, Munții Maramureșului, Munții Rodnei

Județul Sibiu: Arpașu de Jos, Cârțișoara, Porumbacu de Jos, Avrig, Racovița, Turnu Roșu, Tălmăciu, Boita, Sadu, Râul Sadului, Cislădie, Rășinari, Poplaca, Gura Râului, Cristian, Săliște, Tilișca, Poiana Sibiului, Jina, Miercurea Sibiului, munții Făgăraș, Munții Lotrului, munții Cindrel

Județul Suceava: Broșteni, Câmpulung Moldovenesc, Crucea, Gura Haitii, Gura Humorului, Pojorâta, Sucevița, Vatra Dornei, Cărlibaba, Dorna Candrenilor, Șaru Dornei, Ciocănești, munții Călimani, munții Suhard, obcina Mestecăniș, munții Giuralău, Munții Bistriței, munții Rarău

Județul Vâlcea: orașul Horezu, Munții Căpățâni (muntele Ursu, muntele Pietrele Roșii, muntele Pludeasa, muntele Bolca, muntele Piscul lui Țigan, muntele Pietricea, muntele Marginea, muntele Piscul Lung), comuna Voineasa (Munții Latoriței, Mioarele, Puru, Miru, Obârșia Lotrului, Cărbunele Ștefanu, Vidra, Pietrimanu, Bora), comuna Vaideeni (Dealul Mare, Ursulețu, Ursu, Dârjale, Căpățâna, Balota, Cășerie, Milescu, Brădățeua Mare, Brădățeua Mică, Coșoru), comuna Malaia (muntele Muntinu, Groapa Mălăii, Cocora, Funicelu, Gropița, Târnovu Mare, Târnovu Mic, Coșana, Petrimanu, Igoiu-Micaia, Fratoșteanu, Coasta Benghii, Urdele, Igoiu, cracul Curmătura), comuna Perișani (Dalia, Lazul lui Man)”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
CARMEN-ILEANA MIHĂLCESCU

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 24 mai 2019.
Nr. 107.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
pentru promulgarea Legii privind modificarea
Legii nr. 526/2003 pentru aprobarea Programului național
de dezvoltare a turismului „Schi în România”

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind modificarea Legii nr. 526/2003 pentru aprobarea Programului național de dezvoltare a turismului „Schi în România” și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 24 mai 2019.
Nr. 464.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 220**

din 9 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală și a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală și a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Ioan Horia Chivari în Dosarul nr. 1.256/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.005D/2017, precum și de Traian Oprea și Eugen Pena în Dosarul nr. 1.706/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.236D/2017.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința din 28 februarie 2019, în prezența autorului excepției Eugen Pena și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea, precum și a reprezentanților convenționali ai autorilor excepției Eugen Pena și Ioan Horia Chivari, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ocazie cu care Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzelor, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 14 martie 2019. Ulterior, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și în temeiul art. 57 din Legea nr. 47/1992 și al art. 56 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 9 aprilie 2019, când a fost pronunțată prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin Încheierea nr. 220/RC din 29 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.256/1/2017, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală și a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**, excepție ridicată de Ioan Horia Chivari în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect admisibilitatea în principiu a unei cereri de recurs în casație formulată împotriva unei decizii pronunțate la data de **23 septembrie 2016** de către Înalta Curte de Casație și Justiție —

Secția penală, prin care au fost soluționate apelurile declarate împotriva unei sentințe penale pronunțate la data de **15 decembrie 2015** de către Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

4. Prin Încheierea nr. 135/RC din 4 iulie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.706/1/2017, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală și a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**, excepție ridicată de Traian Oprea și Eugen Pena în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect admisibilitatea în principiu a unor cereri de recurs în casație formulate împotriva unei decizii pronunțate la data de 29 februarie 2016 de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători, prin care au fost soluționate apelurile declarate împotriva unei sentințe penale pronunțate la data de 31 martie 2014 de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece creează situații diferite, arbitrare, discriminatorii privind recursurile în casație exercitate împotriva deciziilor pronunțate în apel de către Înalta Curte de Casație și Justiție, între subiecții cărora le-au fost comunicate hotărârile din apel și au avut posibilitatea de a promova această cale extraordinară de atac anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016 și cei aflați în ipoteza art. III lit. b) din ordonanță care au acest drept restrâns din cauza întârzierii redactării și comunicării hotărârii din apel, întrucât această cale extraordinară de atac poate fi exercitată începând cu data de 24 octombrie 2016.

6. Deși art. 129 din Constituție asigură folosirea căilor de atac „în condițiile legii”, această dispoziție constituțională nu are semnificația că „legea” ar putea înlătura ori restrânge exercițiul altor drepturi sau libertăți expres consacrate de Constituție, că ar putea să aducă atingere substanței dreptului de a exercita căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești considerate ca fiind nelegale sau neîntemeiate. Tocmai de aceea, legiuitorul, pe lângă obligația de a oferi oricărei persoane posibilitatea efectivă de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, trebuie să imprime acestei posibilități un caracter echitabil care să confere plenitudine de exercițiu, iar aceasta se poate realiza numai prin crearea unei proceduri care să respecte cerințele de echitate instituite de art. 21 alin. (3) din Constituție. (Decizia Curții Constituționale nr. 24 din 20 ianuarie 2016).

7. De asemenea, există și o încălcare a principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție, din moment ce nu se asigură egalitatea juridică în utilizarea căilor de atac. Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Așadar, nu se justifică în mod rezonabil și rațional diferența de tratament

în exercitarea căii de atac a unui recurs în casație împotriva deciziilor pronunțate în apel de Înalta Curte de Casație și Justiție, astfel cum a fost reglementată prin art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016. Prin urmare, se creează situații diferite, arbitrare, discriminatorii privind recursurile în casație exercitate împotriva deciziilor pronunțate în apel de către Înalta Curte de Casație și Justiție, între subiecții cărora le-au fost comunicate hotărârile din apel și au avut posibilitatea de a promova această cale extraordinară de atac anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016 și cei aflați în ipoteza art. III lit. b) din ordonanță care au acest drept restrâns din cauza întârzierii redactării și comunicării hotărârii din apel, întrucât această cale extraordinară de atac poate fi exercitată începând cu data de 24 octombrie 2016.

8. Din analiza textului criticat rezultă că dreptul de a introduce recurs în casație se naște numai după data de 24 octombrie 2016, pentru deciziile pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, și nu după ce decizia în integralitate a fost comunicată procurorului, părților și persoanei vătămate și administrației locului de deținere, conform prevederilor art. 435 din Codul de procedură penală.

9. În cazul în care recursul persoanei interesate ar fi fost declarat înainte de comunicarea deciziei instanței de apel, astfel încât dosarul pentru soluționarea acestuia să se fi aflat deja pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 31 octombrie 2016, când a intrat în vigoare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016, acesta ar fi fost respins ca inadmisibil, întrucât decizia atacată nu fusese nici redactată, nici comunicată.

10. Prin urmare, instituirea unor reguli speciale în ceea ce privește dreptul cetățenilor la promovarea recursului în casație după data pronunțării și nu după data comunicării deciziei din apel, care reprezintă regula legală general valabilă, încalcă prevederile constituționale invocate.

11. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate se circumscriu normelor de procedură care sunt guvernate de principiul activității legii și care implică faptul că legea procesual penală este de imediată aplicare. Orice lege se aplică numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile, iar în speța dedusă judecării Decizia penală nr. 360/A a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală a fost pronunțată la data de 23 septembrie 2016, deci înainte de data de 24 octombrie 2016, când s-a publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016 a Curții Constituționale. Prin urmare, până la data publicării deciziei Curții Constituționale, dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală se bucurau de prezumția de constituționalitate, iar modificările stabilite prin dispozițiile ulterioare, respectiv art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016, asigură o egalitate în fața legii, stabilind reguli egale în interiorul limitelor pe care le fixează.

12. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate se circumscriu normelor de procedură care sunt guvernate de principiul activității legii și care implică faptul că legea procesual penală este de imediată aplicare. Orice lege se aplică numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile, iar în speța dedusă judecării Decizia penală nr. 66 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători a fost pronunțată la data de 29 februarie 2016, deci înainte de data de 24 octombrie 2016, când s-a publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016 a Curții Constituționale. Prin urmare, până la data publicării deciziei Curții Constituționale, dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală se bucurau de prezumția de constituționalitate, iar modificările

stabilite prin dispozițiile ulterioare, respectiv art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016, asigură o egalitate în fața legii, stabilind reguli egale în interiorul limitelor pe care le fixează, nefăcând altceva decât să pună pe un făgaș corect norma de drept procesual cu textele Legii fundamentale.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

14. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în cauză sunt aplicabile *mutatis mutandis* considerentele avute în vedere de Curtea Constituțională în Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016, paragrafele 19—24, precum și în Decizia nr. 612 din 12 iunie 2012.

15. Totodată, Guvernul invocă jurisprudența Curții Constituționale potrivit căreia accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate gradele de jurisdicție. Acest drept poate fi supus unor condiționări de fond și formă, iar existența uneia ori a mai multor căi de atac nu este impusă, pentru toate cazurile, nici de Constituție și nici de vreun tratat internațional la care România este parte.

16. Guvernul mai face trimitere și la Decizia nr. 126 din 3 martie 2016, paragrafele 33 și 34, potrivit căreia, o decizie de constatare a neconstituționalității unei prevederi legale trebuie să profite, în formularea căii de atac a revizuirii, numai acelei categorii de justițiabili care a invocat excepția de neconstituționalitate în cauze soluționate definitiv până la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei prin care se constată neconstituționalitatea, precum și autorilor aceleiași excepții, invocate anterior publicării deciziei Curții, în alte cauze, soluționate definitiv, acest lucru impunându-se din nevoia de ordine și stabilitate juridică.

17. Întrucât principiul autorității de lucru judecat este de o importanță fundamentală atât în ordinea juridică națională, cât și în ordinea juridică comunitară, precum și la nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea reține că atingerea adusă acestuia prin legislația națională trebuie să fie limitată, fiind necesar ca acestui principiu să i se aducă derogare doar dacă o impun motive substanțiale și imperioase.

18. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, prevederile legale criticate se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, neaducându-se, astfel, atingere principiului constituțional care consacră că nimeni nu este mai presus de lege.

19. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice nu presupune uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Încălcarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite. Inegalitatea care rezultă din diferența de situații poate justifica reguli distincte, în funcție de scopul legii. Or, în cazul de față, prevederile de lege criticate se aplică tuturor destinatarilor normei criticate, fără privilegii și fără discriminări (Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, Decizia nr. 107 din 13 iunie 2000, Decizia nr. 781 din 17 noiembrie 2015). În cauza de față, nu ne aflăm în prezența unor situații identice, care să oblige la același tratament juridic.

20. Totodată, nu este încălcat nici principiul accesului liber la justiție, respectiv dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Accesul liber la

justiție nu este încălcat atât timp cât părților interesate le este asigurată posibilitatea de a exercita calea extraordinară de atac a recursului în casație în condițiile legii.

21. De asemenea, domeniul de aplicare a legii procesual penale este guvernat de principiul activității acesteia, care presupune că legea procesual penală este de imediată aplicare. Astfel, orice lege se aplică numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, care are efecte și asupra raporturilor juridice penale sau contravenționale născute anterior intrării sale în vigoare (Decizia nr. 101 din 28 februarie 2013).

22. În plus, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a tuturor celor interesați de a utiliza aceste proceduri în formele și în modalitățile instituite de lege, nicio lege neputând exclude de la exercitiul drepturilor procesuale astfel instituite vreă categorie sau vreun grup social.

23. Referitor la pretinsa încălcare a art. 53 din Constituție, se arată că prevederile legale criticate nu consacără un caz de restrângere a exercitiului unor drepturi sau libertăți fundamentale în sensul statuat de legiuitorul constituant, situație în care ar fi obligatorie respectarea principiului instituit la alin. (2) al aceluiași articol. Restrângerea exercitiului unor drepturi, pentru a fi caracterizată ca atare, trebuie să decurgă nemijlocit din lege, să aibă caracter temporar, să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și să fie instituită doar pentru perioada în care acționează cauzele ce au determinat-o.

24. De asemenea, prin dispozițiile legale criticate nu se aduce atingere principiului constituțional potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie și nici celui referitor la înfăptuirea justiției.

25. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

26. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

27. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală și a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 866 din 31 octombrie 2016, care au următorul cuprins: „*Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență privind recursul în casație exercitat împotriva deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, se aplică:*

a) *în cazul recursurilor în casație aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență;*

b) *în cazul recursurilor în casație exercitate împotriva deciziilor pronunțate începând cu data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016.”*

28. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încălcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la calitatea legilor, art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 20 referitor la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1)—(3) referitor la accesul liber la justiție, art. 53 referitor la *Restrângerea exercitiului unor drepturi sau al unor libertăți* și art. 124 alin. (1) și (2) referitor la principiul egalității și nediscriminării în înfăptuirea justiției, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 referitor la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

29. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 a fost adoptată în scopul punerii de acord a prevederilor art. 434 alin. (1) teza I din Codul de procedură penală cu Decizia Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016. Prin această decizie, instanța de contencios constituțional a sancționat soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 434 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală care excludeau atacarea cu recurs în casație a deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel.

30. Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură, de imediată aplicare, și se referă la aplicabilitatea prevederilor art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016, **atât în ceea ce privește recursurile în casație aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență, cât și în ceea ce privește recursurile în casație exercitate împotriva deciziilor pronunțate începând cu 24 octombrie 2016, când a fost publicată Decizia Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală. Cu alte cuvinte, **sunt exceptate de la aplicarea prevederilor art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală și deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca instanță de apel, pronunțate anterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016 (deci anterior datei de 24 octombrie 2016) și pentru care, la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016, inculpatul, partea civilă, partea responsabilă civilmente și procurorul se aflau în termenul de declarare a recursului în casație.**

31. Autorii excepției susțin că aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale invocate, deoarece creează situații diferite, arbitrar, discriminatoriu privind recursurile în casație exercitate împotriva deciziilor pronunțate în apel de către Înalta Curte de Casație și Justiție, între subiecții cărora le-au fost comunicate hotărârile din apel și au avut posibilitatea de a promova această cale extraordinară de atac anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016 și cei aflați în ipoteza art. III lit. b) din ordonanță care au acest drept restrâns din cauza întârzierii redactării și comunicării hotărârii din apel, întrucât această cale extraordinară de atac poate fi exercitată împotriva deciziilor pronunțate începând cu data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, respectiv data de 24 octombrie 2016.

32. Examinând criticile formulate, Curtea constată că, în ambele cauze în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, respectiv Decizia nr. 360A din 23 septembrie 2016 și Decizia nr. 66 din 29 februarie 2016, **au fost pronunțate anterior publicării** în Monitorul Oficial al României a Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, respectiv 24 octombrie 2016, **și comunicate atât ulterior publicării acesteia în Monitorul Oficial al României, cât și ulterior publicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016.**

33. Prin urmare, în ambele cauze, **prevederile art. III lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016**, referitoare la cazul recursurilor în casație exercitate împotriva **deciziilor pronunțate începând cu data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016**, nu au legătură cu soluționarea cauzei.

34. Astfel, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”*.

35. Examinând incidența, din această perspectivă, a existenței legăturii dispozițiilor legale criticate cu soluționarea cauzei, Curtea arată că aceasta presupune **întunecarea cumulativă a următoarelor condiții**: aplicabilitatea textului contestat în cauza dedusă judecării și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014). Prin urmare, *condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie analizată în abstracto, ci trebuie verificat în primul rând interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales din prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat* (a se vedea și Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014, paragraful 20; Decizia nr. 712 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 880 din 24 noiembrie 2015, paragraful 19).

36. Referitor la **dispozițiile art. III lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016**, Curtea constată că **lipsește condiția incidenței lor în soluționarea cauzelor aflate pe rolul instanței judecătorești**, prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității lor. Ca urmare, eventuala admitere a excepției de neconstituționalitate nu produce niciun efect în cauzele mai sus arătate, întrucât ambele decizii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, respectiv Decizia nr. 360A din 23 septembrie 2016 și Decizia nr. 66 din 29 februarie 2016, **au fost pronunțate anterior publicării** în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, neintrând în sfera deciziilor pronunțate începând cu data publicării deciziei Curții Constituționale menționate.

37. Totodată, Curtea a subliniat în jurisprudența sa că o eventuală constatare a „neconstituționalității unui text de lege ca urmare a invocării unei excepții de neconstituționalitate trebuie să profite autorilor acesteia și nu poate constitui doar un instrument de drept abstract. [...] Neconstituționalitatea unei dispoziții legale nu are numai o funcție de prevenție, ci și una de reparație, întrucât ea vizează în primul rând situația concretă a cetățeanului lezată în drepturile sale prin norma criticată” (Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, paragraful 30). Tot astfel, Curtea a mai reținut, într-o altă cauză, că „autorul excepției de neconstituționalitate nu are un interes real, personal, în promovarea acesteia. Astfel, posibila admitere a excepției nu ar schimba cu nimic situația acestuia, ci ar privi numai drepturile altor persoane” (Decizia nr. 315 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 24 iulie 2014, paragraful 20, cu referire la Decizia nr. 29 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 3 aprilie 2014).

38. Aceste considerente sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, și în prezenta cauză, unde eventuala admitere a excepției de neconstituționalitate nu ar avea nicio înrăurire asupra cauzei în care a fost ridicată, neproducând nicio consecință, câtă vreme **autorii excepției au fost condamnați prin decizii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, anterior și nu după publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016**. În această situație particulară, dată de specificul cauzelor în care prezenta excepție de neconstituționalitate a fost ridicată, examinarea constituționalității normelor criticate prevăzute de art. III lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 ar transforma, în mod nepermis, controlul pe calea excepției de neconstituționalitate într-un control abstract.

39. Așa fiind, **Curtea urmează să dispună respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016**.

40. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor **art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016**, Curtea constată că acestea reglementează cu privire la cauzele de recurs în casație care erau pe rolul **Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 31 octombrie 2016** (data publicării și, respectiv, a intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016) și care, în mod evident, **priveau decizii pronunțate înainte de data de 24 octombrie 2016, data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016**, întrucât, *per a contrario*, ar fi intrat sub incidența dispozițiilor art. III lit. b) din aceeași ordonanță care reglementează cu privire la deciziile pronunțate **începând cu data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 540/2016**. Aceste dispoziții sunt criticate, în principal, din perspectiva creării unei discriminări între titularii care pot formula cerere de recurs în casație împotriva deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, **anterior datei de 24 octombrie 2016**, în funcție de **momentul comunicării respectivelor decizii**. Astfel, în raport cu data comunicării deciziei din apel a Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt posibile următoarele ipoteze: a) decizii **pronunțate și comunicate înainte** de 24 octombrie 2016, data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016 și **în care s-a exercitat recursul în casație**, dar care nu a fost soluționat până la momentul publicării deciziei instanței de contencios constituțional (chiar dacă la acel moment recursul în casație era inadmisibil), cauza aflându-se pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție; b) decizii **pronunțate înainte** de 24 octombrie 2016, data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, în care persoana interesată ori procurorul **nu au uzat încă de calea de atac a recursului în casație, dar care, în momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016, se aflau în termenul de 30 de zile de la comunicarea deciziei pentru exercitarea căii extraordinare de atac**; c) decizii **pronunțate înainte** de publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, dar **comunicate după data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016, cum este cazul în prezenta speță**.

41. Prin urmare, **deși procurorul și persoanele interesate vizate de toate aceste decizii pronunțate înainte de 24 octombrie 2016 se află în aceeași situație juridică**, numai prima categorie menționată la lit. a) poate intra sub incidența dispozițiilor art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016, pe când celelalte două categorii sunt exceptate.

42. Aceste din urmă două categorii **au ca numitor comun împrejurarea că termenul de 30 de zile de declarare a căii de atac a recursului în casație se epuizează după data intrării**

în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016, adică după data de 31 octombrie 2016. Cu toate acestea, deși formal se află în termenul de declarare a căii extraordinare de atac, inculpatul, partea civilă, partea responsabilă civilmente și procurorul, din motive independente de voința lor sunt exceptați de la aplicarea noilor norme referitoare la recursul în casație prevăzute la art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016, deoarece decizia din apel, pronunțată anterior datei de 24 octombrie 2016, a fost comunicată ulterior acestei date. Prin urmare, dacă respectiva decizie ar fi fost redactată și comunicată anterior datei de 24 octombrie 2016, justițiabilul interesat ar fi putut formula cerere de recurs în casație, iar cauza s-ar fi putut afla pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, intrând sub incidența art. III lit. a) din ordonanța de urgență contestată.

43. Raportat la specificul cauzei de față, Curtea constată că, în jurisprudența sa, a statuat că legiuitorul dispune de o marjă largă de apreciere în domeniul admisibilității, al procedurii de judecată sau al configurării căilor extraordinare de atac. În schimb, Curtea și-a manifestat tendința de a stabili și dezvolta exigențe constituționale sporite în sensul asigurării unei protecții efective a drepturilor și libertăților fundamentale, integrate conținutului normativ al art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) sau art. 129 din Constituție, după caz, prin raportare la căile extraordinare de atac (a se vedea Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 20 iulie 2017, paragraful 20). În acest sens sunt, cu titlu exemplificativ: **referitor la contestația în anulare**, Decizia nr. 542 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 21 septembrie 2015, sau Decizia nr. 501 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 733 din 21 septembrie 2016; **referitor la revizuire**, Decizia nr. 506 din 30 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015, Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, Decizia nr. 126 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2016, Decizia nr. 2 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 5 mai 2017; **referitor la recurs**, Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, Decizia nr. 485 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015, Decizia nr. 591 din 1 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 861 din 19 noiembrie 2015, Decizia nr. 839 din 8 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, Decizia nr. 432 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016, sau Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016. Prin aceste decizii, Curtea a acordat o protecție efectivă drepturilor și libertăților fundamentale, în ceea ce privește contestația în anulare, revizuirea și recursul, căi extraordinare de atac, prin sporirea garanțiilor procesuale ale accesului liber la justiție și ale dreptului la un proces echitabil. În acest sens, Curtea a decis, de exemplu, că admisibilitatea în principiu a contestației în anulare și a revizuirii trebuie să se examineze de către instanță cu citirea părților, că judecata pe fond a recursului se face cu respectarea garanțiilor de contradictorialitate și oralitate ce caracterizează dreptul la un proces echitabil, că obligația reprezentării și asistării prin avocat pentru exercitarea recursului contravine accesului liber la justiție sau că excluderea posibilității de a ataca cu recurs în casație deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, este neconstituțională.

44. Așa fiind, Curtea constată că susținerile autorilor sunt întemeiate, dispozițiile art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 aducând atingere principiilor consacrate de art. 16 și art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție privind egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil. Astfel, faptul că dispozițiile legale criticate exclud posibilitatea atacării cu recurs în casație a deciziilor Înaltei Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, pronunțate anterior datei de 24 octombrie 2016, decizii prin care s-a soluționat fondul cauzelor, dar pentru care termenul de declarare a căii extraordinare de atac a recursului în casație nu era expirat, este de natură să înfrângă egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea dreptului fundamental de acces liber la justiție, în componenta sa referitoare la dreptul la un proces echitabil.

45. Analizând rolul căii extraordinare de atac în configurația noilor reglementări procesual penale, Curtea Constituțională a statuat prin însăși **Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016, paragrafele 16 și 17, că, în reglementarea anterioară, începând cu Codul de procedură penală din 1936, recursul a constituit o cale de atac ordinară, și nu extraordinară, determinând verificarea legalității și temeiniciei hotărârii atacate, pentru o serie de motive expres prevăzute de lege. În noua reglementare însă recursul în casație a devenit o cale extraordinară de atac, de anulare, dată în competența exclusivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Noul Cod de procedură penală a revenit la sistemul clasic al dublului grad de jurisdicție, constând în fond și apel, astfel că în recurs nu se rejudecă litigiul, respectiv fondul cauzei, ci se apreciază dacă hotărârea dată corespunde sau nu legii. Recursul în casație reprezintă, așadar, un mijloc de a repara ilegalitățile și nu are drept obiect rezolvarea unei cauze penale, ci sancționarea hotărârilor necorespunzătoare, cu scopul de a asigura respectarea legii, recursul având și un rol subsidiar în uniformizarea jurisprudenței. Întrucât recursul în casație nu are ca finalitate remedierea unei greșite aprecieri a faptelor și a unei inexacte sau insuficiente stabiliri a adevărului printr-o urmărire penală incompletă sau o cercetare judecătorească nesatisfăcătoare, instanța de casare nu judecă procesul propriu-zis, ci judecă exclusiv dacă hotărârea atacată este corespunzătoare din punctul de vedere al dreptului, adică dacă aceasta este conformă cu regulile de drept aplicabile. Spre deosebire de contestația în anulare, care vizează îndreptarea erorilor de procedură, sau de revizuire, cale de atac care urmărește îndreptarea erorilor de judecată, recursul în casație are ca scop verificarea conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile.

46. De asemenea, câtă vreme obiectul recursului în casație privește hotărâri penale definitive prin care s-a soluționat fondul cauzei (indiferent că sunt pronunțate de către curțile de apel sau de către Înalta Curte de Casație și Justiție), prin uzul său se asigură verificarea legalității unor astfel de hotărâri — prin raportare la cazurile de casare expres și limitativ prevăzute de lege — ca garanție a respectării principiului legalității consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție. Scopul recursului în casație fiind acela de a îndrepta erorile de drept comise la judecarea apelului, Curtea constată că excluderea căii extraordinare de atac a recursului în casație formulat împotriva deciziilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca instanță de apel, decizii prin care s-a soluționat fondul cauzelor, **care au fost pronunțate anterior datei de 24 octombrie 2016, dar pentru care nu era epuizat termenul de declarare a recursului în casație astfel consacrat de art. 435 din Codul de procedură penală**, creează discriminare atât pentru inculpat, cât și pentru celelalte părți — partea civilă și partea responsabilă civilmente — față de părțile din cauzele penale pentru care s-au pronunțat același tip de decizii și tot anterior datei de 24 octombrie 2016, dar care se

află pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție [practic acestea nu puteau fi decât acele recursuri în casație inadmisibile din perspectiva art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016 și care au fost comunicate anterior datei de 24 octombrie 2016]. Astfel, deși se găsesc în situații similare, părțile beneficiază de un tratament juridic diferit **în funcție de momentul comunicării** deciziei de către instanța de apel, ignorându-se împrejurarea că, din rațiuni străine de conduita lor procesuală, persoanele interesate se află în termenul de declarare a recursului în casație la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016, fapt care contravine prevederilor art. 16 din Constituție, în condițiile în care tratamentul discriminatoriu nu-și găsește nicio justificare obiectivă și rezonabilă.

47. Sub aspectul asigurării egalității cetățenilor în exercitarea drepturilor lor procesuale, inclusiv a căilor de atac, Curtea a statuat în jurisprudența sa că, în instituirea regulilor de acces al justițiabililor la aceste drepturi, legiuitorul este ținut de respectarea principiului egalității cetățenilor în fața legii. Prin urmare, instituirea unor reguli speciale în ceea ce privește căile de atac nu este contrară acestui principiu atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. El nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

48. Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015). Or, **din perspectiva interesului de a cere și obține îndreptarea erorilor de drept comise la soluționarea apelului pronunțat anterior datei de 24 octombrie 2016 și pentru care nu a fost epuizat termenul de declarare a recursului în casație**, inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente dintr-o cauză soluționată în apel de către Înalta Curte de Casație și Justiție se află, sub aspectul recunoașterii accesului liber la justiție, în componenta sa referitoare la dreptul la un proces echitabil, într-o situație similară cu părțile din procesele penale pentru care decizia din apel a fost pronunțată tot anterior datei de 24 octombrie 2016, dar care a fost motivată și comunicată înainte de această dată. Așa fiind, tratamentul juridic diferențiat care rezultă din dispozițiile legale criticate este nejustificat și conduce la o discriminare. Mai mult, din moment ce legiuitorul a reglementat calea de atac a recursului în casație, acesta trebuie să asigure egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea sa, chiar dacă este una extraordinară. Legiuitorul poate institui un tratament juridic diferit pentru exercitarea căii de atac, reglementând anumite situații în care nu se poate formula recurs, însă acest tratament juridic diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice în mod obiectiv și rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție. În consecință, legiuitorul nu are îndreptățirea constituțională de

a bloca, numai în funcție de data comunicării hotărârii, accesul la calea de atac a recursului în casație, fără a se ține seama de împrejurarea că termenul de declarare a căii extraordinare de atac nu era depășit, deoarece pune *ab initio* persoanele vizate într-o situație diferită, fără a avea o justificare obiectivă și rezonabilă.

49. Așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, accesul liber la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se înlățește. Este adevărat că, deși regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești sunt de competență exclusivă a legiuitorului, așa cum rezultă din prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție — potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*” — și din cele ale art. 129 din Legea fundamentală, în conformitate cu care „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, principiul accesului liber la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege, însă cu respectarea regulii consacrate de art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia nicio lege nu poate îngredi accesul la justiție, ceea ce semnifică faptul că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit nicio categorie sau niciun grup social (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994).

50. Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că, deși prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016, legiuitorul delegat a urmărit să transpună în legislație Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016, a omis situația justițiabililor care, deși se aflau în termenul de exercitare a căii extraordinare de atac la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei mai sus menționate, erau excluși de la dreptul de a formula recurs în casație.

51. Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016, care exclude de la controlul judecătoresc, prin intermediul căii extraordinare de atac a recursului în casație, deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca instanță de apel, **care au fost pronunțate anterior datei de 24 octombrie 2016 și pentru care nu a fost epuizat termenul prevăzut de art. 435 din Codul de procedură penală**, încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil. În cazul în care legea — norma de procedură penală și/sau norma de drept penal substanțial — este încălcată, trebuie să se asigure atât procurorului, cât și părții interesate posibilitatea de a cere și obține restabilirea legalității prin casarea hotărârii nelegale. Or, dispozițiile de lege criticate nu asigură existența remediei pentru cazul încălcării legii și creează un vid de reglementare în ceea ce privește desființarea deciziilor nelegale ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca instanță de apel — pronunțate anterior datei de 24 octombrie 2016 și pentru care nu a fost epuizat termenul prevăzut de art. 435 din Codul de procedură penală —, lipsind, pe de o parte, procurorul de pârghiile necesare exercitării rolului său specific în cadrul procesului penal, iar, pe de altă parte, părțile de posibilitatea apărării drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime.

52. De altfel, prin sancționarea acestei soluții legislative se materializează regula aplicării imediate a legii noi care guvernează aplicarea în timp a normelor de procedură și care privește cauzele penale aflate la data de 24 octombrie 2016 — data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016 în Monitorul Oficial al României, Partea I, — în termenul de declarare a recursului în casație, cu atât mai mult cu cât **împrejurarea că un justițiabil se află încă în termenul de exercitare a căilor de atac extraordinare corespunzătoare**

are valențele/efectele unei situații pendinte (a se vedea Decizia nr. 685 din 7 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1021 din 29 noiembrie 2018, paragraful 198). În plus, Curtea mai constată că, tocmai ca urmare a efectelor deciziilor sale, chiar și în absența adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016, inculpatul, partea civilă, partea responsabilă civilmente și procurorul care se aflau în termenul de exercitare a căii extraordinare de atac la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 540 din 12 iulie 2016, aveau dreptul de a ataca cu recurs în casație deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel.

53. În sfârșit, în ceea ce privește **efectele prezentei decizii**, Curtea constată că aceasta nu produce efecte pentru trecut, ci numai pentru viitor, deoarece, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, se aplică de la data publicării sale atât situațiilor pendinte, respectiv în cauzele de recurs în casație aflate în curs

55. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate pentru excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 și cu unanimitate de voturi în privința excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III lit. b) din aceeași ordonanță de urgență,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Horia Chivari în Dosarul nr. 1.256/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și de Traian Oprea și Eugen Pena în Dosarul nr. 1.706/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și constată că soluția legislativă cuprinsă în art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală și a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară care exclude atacarea cu recurs în casație a deciziilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca instanță de apel, pronunțate anterior datei de 24 octombrie 2016, data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016 și pentru care nu a fost epuizat termenul prevăzut de art. 435 din Codul de procedură penală, este neconstituțională.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale acelorași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

OPINIE SEPARATĂ

În **dezacord** cu soluția pronunțată cu majoritate de voturi de Curtea Constituțională la pct. 1 din dispozitivul deciziei **formulăm prezenta opinie separată**, considerând că

excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 se impunea a fi admisă, constatată neconstituționalitatea acestor dispoziții legale, și nu extinse aceste prevederi neconstituționale și cu privire la deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, respectiv anterior datei de 24 octombrie 2016, întrucât s-au dat practic efecte retroactive deciziei instanței de contencios constituțional, în sensul că hotărârile definitive pronunțate de instanța supremă până la data de 24 octombrie 2016, așadar, în cauze deja finalizate anterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, ar urma să fie supuse unei noi căi extraordinare de atac, respectiv recursul în casație, inexistentă la data pronunțării hotărârilor.

1. **Excepția a fost ridicată** de Ioan Horia Chivari în Dosarul nr. 1.256/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, având ca obiect admisibilitatea în principiu a unei cereri de recurs în casație formulată împotriva unei decizii pronunțate la data de **23 septembrie 2016** de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală (prin această din urmă decizie soluționându-se apelurile declarate împotriva unei sentințe penale pronunțate la data de **15 decembrie 2015** de către Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori) și de Traian Oprea și Eugen Pena în Dosarul nr. 1.706/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători, având ca obiect admisibilitatea în principiu a unor cereri de recurs în casație formulate împotriva unei decizii pronunțate la data de **29 februarie 2016** de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători (prin această din urmă decizie soluționându-se apelurile declarate împotriva unei sentințe penale pronunțate la data de **31 martie 2014** de către Înalta Curte de Casație și Justiție).

2. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală și a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 866 din 31 octombrie 2016, care au următorul conținut: „Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență privind recursul în casație exercitat împotriva deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, se aplică:

a) în cazul recursurilor în casație aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență;

b) în cazul recursurilor în casație exercitate împotriva deciziilor pronunțate începând cu data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016.”

3. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii au susținut că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la calitatea legilor, art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) referitor la accesul liber la justiție, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 alin. (1) și (2) referitor la principiul egalității și nediscriminării în înfăptuirea justiției, deoarece creează situații diferite, arbitrare, discriminatorii privind recursurile în casație exercitate împotriva deciziilor pronunțate în apel de către Înalta Curte de Casație și Justiție, între subiecții cărora le-au fost comunicate hotărârile din apel și au avut posibilitatea de a promova această cale extraordinară de atac anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016 și cei aflați în ipoteza art. III lit. b) din ordonanță care au acest drept restrâns determinat de întârzierea redactării și comunicării hotărârii din apel, întrucât această cale extraordinară de atac poate fi exercitată împotriva deciziilor pronunțate începând cu data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, respectiv începând cu data de 24 octombrie 2016.

4. În soluția adoptată cu majoritate de voturi la pct. 1 din dispozitivul deciziei s-a susținut că soluția legislativă cuprinsă în art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 care exclude atacarea cu recurs în casație a deciziilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca instanță de apel, pronunțate anterior datei de 24 octombrie 2016, data publicării în Monitorul Oficial a Deciziei Curții Constituționale nr. 540/2016, și pentru care nu a fost epuizat termenul prevăzut de art. 435 din Codul de procedură penală este neconstituțională.

5. **Considerăm că, dimpotrivă, prevederile art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016** conform cărora *dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență privind recursul în casație exercitat împotriva deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, se aplică*

în cazul recursurilor în casație aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență sunt neconstituționale, iar excepția de neconstituționalitate astfel formulată s-ar fi impus a fi admisă, pentru următoarele argumente:

6. **Prin Decizia Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016, a fost admisă excepția de neconstituționalitate ridicată în Dosarul nr. 1.747/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 434 alin. (1) teza I din Codul de procedură penală, care exclude atacarea cu recurs în casație a deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, este neconstituțională.

7. **Ulterior pronunțării acestei decizii a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016** pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală și a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 866 din 31 octombrie 2016, prin care s-a urmărit punerea în aplicare a deciziei Curții Constituționale menționate mai sus, ordonanță ale cărei dispoziții au fost contestate, sub aspectul constituționalității, în prezenta cauză.

8. Examinând dispozițiile art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016, constatăm că acestea reglementează cu privire la cauzele de recurs în casație care erau pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de **31 octombrie 2016** (data publicării și, respectiv, a intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016) și care, în mod evident, **priveau hotărâri judecătorești pronunțate înainte de data de 24 octombrie 2016, data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 540/2016**, întrucât, *per a contrario*, ar fi intrat sub incidența dispozițiilor art. III lit. b) din aceeași ordonanță care reglementează cu privire la deciziile pronunțate începând cu data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 540/2016.

9. **Criticile de neconstituționalitate aduse art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 sunt întemeiate atât în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție** privind principiul securității raporturilor juridice, **cât și în raport cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție** cu privire la principiul neretroactivității legii, **posibilitatea formulării căii de atac a recursului în casație împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în apel de către Înalta Curte de Casație și Justiție și care au rămas definitive anterior intrării în vigoare a Ordonanței nr. 70/2016 fiind neconstituțională** pentru următoarele argumente:

10. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că „legile de procedură [s.n. dispozițiile legale criticate în prezenta cauză sunt norme de procedură, guvernate de principiul activității legii și care se referă la aplicabilitatea prevederilor art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016] sunt, în principiu, de imediată aplicare. **Referitor însă la hotărârea judecătorească**, de peste un secol, constant s-a decis în doctrină și jurisprudență că **ea este supusă condițiilor de fond și de formă stabilite de legea sub imperiul căreia a fost pronunțată, fără ca legea nouă să aibă vreo înrăurire asupra ei**, deoarece ea este socotită, față de părțile care au participat în proces, că are valoarea unui contract încheiat în momentul pronunțării ei. Așa fiind, și **dreptul relativ la exercitarea căilor de atac rămâne fixat de legea în vigoare în momentul pronunțării hotărârii**, deoarece admisibilitatea unei căi de atac constituie o calitate inerentă a hotărârii și în aceste condiții nicio cale de atac nouă nu poate rezulta dintr-o lege posterioară, după cum nicio cale de atac existentă contra unei hotărâri nu poate fi desființată fără retroactivitate de către o lege posterioară” (Decizia nr. 9 din

7 martie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 326 din 25 noiembrie 1994).

11. De asemenea, principiul neretroactivității legii este o componentă a principiului securității juridice [prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție], reglementat expres și separat prin art. 15 alin. (2) din Constituție, ceea ce înseamnă că legiuitorul constituant i-a acordat o atenție și o importanță specială în cadrul principiului general al securității juridice. Potrivit acestui principiu, **o hotărâre judecătorească ce se bucură de autoritate de lucru judecat nu mai poate fi desființată decât prin căile extraordinare de atac pentru motive expres și limitativ enumerate** (în prezent, contestația în anulare, recursul în casație, revizuirea și redeschiderea procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnat).

12. Modul în care dispozițiile noului Cod de procedură penală au intrat în vigoare a fost reglementat de Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale. Referitor la aceste dispoziții, Curtea a reținut, de exemplu, prin Decizia nr. 631 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2015, că o normă juridică acționează în timp din momentul intrării ei în vigoare și până în momentul ieșirii sale din vigoare și se bucură de prezumția de constituționalitate. **Curtea a statuat că orice lege se aplică numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, care are efecte și asupra raporturilor juridice penale sau contravenționale născute anterior intrării sale în vigoare. În ceea ce privește domeniul de aplicare al legii procesual penale, Curtea a reținut că a fost consacrat principiul activității acesteia, care presupune că aceasta este de imediată aplicare, vizând și cauzele în curs de urmărire penală sau judecată.** Plecând de la aceste premise, Curtea a constatat că prin dispozițiile de lege tranzitorii, legiuitorul a prevăzut aplicarea acestei noi viziuni și asupra proceselor începute înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, aflate în faza judecării în primă instanță sau în apel. În această împrejurare, Curtea a observat că stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai prin lege” (a se vedea în acest sens Decizia nr. 633 din 12 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1020 din 29 noiembrie 2018, paragrafele 1026—1028).

13. Cu referire la **calea de atac a recursului în casație**, în materie penală, constatăm că aceasta este o cale extraordinară de atac prin care se urmărește să se supună Înaltei Curți de Casație și Justiție judecarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile (a se vedea art. 433 din Codul de procedură penală). În acest sens, Curtea a constatat că, așa cum reiese și din expunerea de motive a Legii nr. 255/2013, prin reducerea numărului cazurilor de recurs în casație, prevăzute la art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, legiuitorul a urmărit, pe de o parte, degrevarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar, pe de altă parte, asigurarea specificului acestei căi extraordinare de atac. În realizarea acestui scop au fost menținute, ca motive ale recursului în casație, doar acelea care vizează îndreptarea erorilor de drept, fiind eliminate din sfera acestei instituții și din competența Înaltei Curți de Casație și Justiție cazurile care vizau aspecte procedurale și care au fost transformate în motive ale contestației în anulare, potrivit naturii acestei căi de atac (a se vedea Decizia nr. 490 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 20 octombrie 2016,

paragraful 23). Interesul legat de stabilitatea hotărârilor judecătorești definitive, precum și a raporturilor juridice care au fost supuse controlului instanțelor prin hotărârile respective a impus ca legea să stabilească riguros și limitativ cazurile pentru care se poate exercita această cale de atac.

14. Desigur, nimic nu împiedică legiuitorul să promoveze/elimine unele motive în temeiul cărora se poate promova o cale de atac extraordinară, cu condiția să nu submineze securitatea juridică și ordinea publică; însă, o asemenea reglementare, din punctul de vedere al aplicării sale în timp, poate viza numai procesele aflate pe rolul instanțelor judecătorești, **nu și cele care au fost finalizate prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive.** Așadar, trebuie realizată o necesară distincție între *facta praeterita* — reprezentată de o hotărâre judecătorească definitivă, care se bucură de autoritatea lucrului judecat — și *facta pendentia*, reprezentată de cauzele aflate în curs de judecată. În caz contrar, s-ar ajunge la situația în care stabilitatea raporturilor juridice la baza căreia stă hotărârea judecătorească să fie vulnerabilizată/fragilizată prin posibilitatea mereu iminentă de a se reglementa noi și noi motive de revizuire care să pună în discuție sau să ducă la desființarea hotărârii judecătorești definitive, ceea ce este inadmisibil.

15. Prin urmare, **criteriul ce trebuie luat în seamă și care ține de esența art. 15 alin. (2) din Constituție** raportat la aplicarea în timp a reglementărilor referitoare la căile de atac **este data pronunțării hotărârii judecătorești.** Astfel, în temeiul textului constituțional antereferit, **legiuitorul poate supune hotărârea judecătorească unor căi de atac stabilite ca atare prin lege până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești**, drept care atât soluția Legii nr. 31/1968 pentru punerea în aplicare a Codului de procedură penală din 1968 (art. 4: „*Hotărârile sunt supuse căilor de atac prevăzute de legea în vigoare la data pronunțării lor*”), cât și a Legii nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale [art. 13: „*Hotărârile rămase definitive anterior intrării în vigoare a legii noi nu pot fi atacate cu recurs în casație în condițiile legii noi*”; art. 552 alin. (1) din Codul de procedură penală: „*Hotărârea instanței de apel rămâne definitivă la data pronunțării acesteia (...)*”] respectă aceste exigențe constituționale. În schimb, **legiuitorului îi este interzis să supună hotărârile judecătorești unor noi căi de atac reglementate după pronunțarea acestora.** Aceeași regulă se aplică atât căilor ordinare, cât și extraordinare de atac, ambele categorii de căi de atac urmând să își păstreze aceeași configurație juridică de la data stabilită drept reper de către legiuitor (în acest sens a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragraful 86). Prin urmare, eliminarea unui motiv de recurs în casație sau adăugarea unui nou motiv de recurs în casație după pronunțarea hotărârii nu poate produce niciun efect, prin prisma aplicării legii în timp, cu privire la hotărârea judecătorească deja pronunțată, deoarece supunerea hotărârilor pronunțate până la intrarea în vigoare a acestei legi noilor căi de atac este de natură a contraveni principiului constituțional al neretroactivității legilor.

Ca atare, prevederile art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 nu fac altceva decât să dispună aplicarea retroactivă a legii noi cu privire la hotărârile definitive pronunțate până la data intrării sale în vigoare.

Modul de redactare a textului legal analizat conferă normei procedurale noi caracter retroactiv, în sensul că hotărârile definitive pronunțate până la data de 24 octombrie 2016, așadar, în cauze deja finalizate anterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, ar urma să fie supuse unei noi căi extraordinare de

atac, respectiv recursul în casație, inexistentă la data pronunțării hotărârii.

Textul normativ al art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016, prin modul în care este formulat, consacră o soluție legislativă de natură să submineze caracterul de stat de drept al României [art. 1 alin. (3) din Constituție] și principiul securității raporturilor juridice [art. 1 alin. (5) din Constituție], întrucât constituie premisa repunerii în discuție a tuturor hotărârilor judecătorești definitive pronunțate după 1991, data adoptării Constituției României.

16. De asemenea, având în vedere invocarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în componenta sa referitoare la securitatea raporturilor juridice, reținem și încălcarea art. 21 alin. (3) din Constituție prin prisma acestui text convențional, întrucât, pe de o parte, acesta este o aplicare la nivel procesual a principiului general al securității raporturilor juridice rezultat din art. 1 alin. (5) din Constituție și, pe de altă parte, sfera de incidență a actului normativ criticat vizează procedura penală direct aplicabilă în litigiile de natură penală.

17. În consecință, **apreciem că dispozițiile art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 sunt neconstituționale, încălcând principiul neretroactivității legilor și al securității raporturilor juridice, precum și dreptul la un proces echitabil și caracterul de stat de drept al României [art. 1 alin. (3) și (5), art. 15 alin. (2) și art. 21 alin. (3) din Constituție].**

De altfel, în acest sens s-a statuat de către instanța de contencios constituțional și în materie civilă prin **Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018, paragrafele 56, 58 și 59, precum și **Decizia nr. 377 din 31 mai 2017**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragrafele 82—89. Așadar, **interdicția legiuitorului de a adăuga/elimina ulterior pronunțării definitive a unei hotărâri judecătorești unele motive în temeiul cărora se poate promova o cale extraordinară de atac a fost generată de rațiuni de rang constituțional izvorâte, pe de o parte, din principiul securității raporturilor juridice și, pe de altă parte, din efectele pentru viitor ale unei decizii de admitere a Curții Constituționale.**

Această interdicție este opozabilă și Curții Constituționale, întrucât constatarea constituționalității normei, astfel cum a fost reglementată de legiuitor la art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016, și adăugarea — așa cum s-a procedat în opinia majoritară, la punctul 1 din dispozitivul deciziei — a posibilității exercitării recursului în casație și cu privire la deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, respectiv anterior datei de 24 octombrie 2016, conferă Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016 caracter retroactiv, în sensul că această decizie se va aplica și hotărârilor definitive pronunțate de instanța supremă până la data de 24 octombrie 2016, așadar în cauze deja finalizate anterior publicării deciziei instanței de contencios constituțional. Practic, aceste hotărâri ar urma să fie supuse unei noi căi extraordinare de atac, respectiv recursul în casație, inexistentă la data pronunțării hotărârilor. Acest fapt vine în contradicție cu dispozițiile constituționale ale art. 147 alin. (4) potrivit cărora, „De la

data publicării, deciziile (s.n. Curții Constituționale) sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.”

18. În ce privește critica raportată la similaritatea prezentei situații cu cea consacrată de paragraful 198 din Decizia nr. 685 din 7 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1021 din 29 noiembrie 2018, arătăm că aceasta nu poate fi primită. Astfel, prin paragraful 198 din decizia mai sus menționată, Curtea Constituțională a statuat că decizia se aplică de la data publicării sale și cauzelor „finalizate, în măsura în care justițiabilii sunt încă în termenul de exercitare a căilor de atac extraordinare corespunzătoare.” Această rațiune a fost generată de faptul că motivul de promovare a căii extraordinare de atac a contestației în anulare, constând în compunerea nelegală a completului de judecată, **exista deja în fondul legislativ activ, nefiind generat de Decizia nr. 685/2018.** Cu alte cuvinte, dreptul de a formula calea de atac a contestației în anulare, pentru acest motiv, era prevăzut în legislație anterior Deciziei nr. 685/2018 și, prin urmare, persoanele aflate în situația juridică avută în vedere de Curtea Constituțională prin această decizie își pot exercita procedural un drept născut anterior acestei decizii, cu condiția să mai fie încă, la data publicării actului Curții Constituționale, în termenul de exercitare a căii extraordinare de atac.

19. Nu aceeași este situația persoanelor vizate de dispozițiile art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016, întrucât anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016 (respectiv anterior datei de 24 octombrie 2016), **cadrul legal existent până la acea dată, respectiv Codul de procedură penală nu permitea posibilitatea contestării cu recurs în casație a hotărârilor definitive pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanțe de apel.** Astfel, potrivit dispozițiilor art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2016, „Pot fi atacate cu recurs în casație **deciziile pronunțate de curțile de apel, ca instanțe de apel, [...]**” și, prin urmare **posibilitatea constituțională a contestării unor hotărâri similare pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție s-a născut după publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 540 din 12 iulie 2016, respectiv după data de 24 octombrie 2016.**

★

Pentru toate considerentele expuse mai sus, **apreciem că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 se impunea a fi admisă, cu consecința constatării neconstituționalității acestor dispoziții legale, și nu extinse aceste prevederi neconstituționale și cu privire la deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, respectiv anterior datei de 24 octombrie 2016, întrucât, procedându-se astfel, s-au dat practic efecte retroactive acestei decizii a instanței de contencios constituțional, în sensul că hotărârile definitive pronunțate de instanța supremă până la data de 24 octombrie 2016, așadar în cauze deja finalizate anterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, ar urma să fie supuse unei noi căi extraordinare de atac, respectiv recursul în casație, inexistentă la data pronunțării hotărârilor.**

Judecător,

dr. Livia Doina Stanciu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR
AUTORITATEA PENTRU REFORMĂ FERUVIARĂ

DECIZIE

**privind actualizarea contractelor de servicii publice prevăzute la art. 1—5
din Hotărârea Guvernului nr. 231/2016 pentru aprobarea contractelor de servicii publice
pentru perioada 1 ianuarie 2016—2 decembrie 2019 în transportul feroviar public de călători,
a Contractului de servicii publice pentru perioada 1 noiembrie 2017—2 decembrie 2019
al Societății Comerciale „Regio Călători” — S.R.L., aprobat prin Decizia președintelui
Autorității pentru Reformă Feroviară nr. 141/2017, precum și a Contractului de servicii publice
pentru perioada 21 decembrie 2017—2 decembrie 2019 al Societății Comerciale
„Astra Trans Carpatic” — S.R.L., aprobat prin Decizia președintelui Autorității
pentru Reformă Feroviară nr. 176/2017**

În temeiul art. 5 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 98/2017 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Reformă Feroviară și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și al art. 6 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2016 privind înființarea Autorității pentru Reformă Feroviară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 53/2017, având în vedere prevederile:

- Legii bugetului de stat pe anul 2019 nr. 50/2019;
- art. 38 și 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/1998 privind transportul pe căile ferate române și reorganizarea Societății Naționale a Căilor Ferate Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
- art. 14 alin. (2) din anexele nr. I, II, III, IV și V la Hotărârea Guvernului nr. 231/2016 pentru aprobarea contractelor de servicii publice pentru perioada 1 ianuarie 2016—2 decembrie 2019, cu modificările ulterioare;
- Deciziei președintelui Autorității pentru Reformă Feroviară nr. 141/2017 privind aprobarea Contractului de servicii publice pentru perioada 1 noiembrie 2017—2 decembrie 2019 al Societății Comerciale „Regio Călători” — S.R.L.;
- Deciziei președintelui Autorității pentru Reformă Feroviară nr. 176/2017 privind aprobarea Contractului de servicii publice pentru perioada 21 decembrie 2017—2 decembrie 2019 al Societății Comerciale „Astra Trans Carpatic” — S.R.L.,

în conformitate cu prevederile anexei la Adresa Direcției economice a Ministerului Transporturilor nr. 1.464/13.872 din 10.04.2019,

președintele Autorității pentru Reformă Feroviară emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se aprobă Actul adițional nr. 6 din data de 8.05.2019 între Autoritatea pentru Reformă Feroviară și Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători „C.F.R. Călători” — S.A., înregistrat în Registrul unic de înregistrare a contractelor (RUIC) cu nr. 94 din 15.05.2019, care actualizează Contractul de servicii publice deținut de Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători „C.F.R. Călători” — S.A. pentru perioada 1 ianuarie 2016—2 decembrie 2019 în transportul feroviar public de călători, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 231/2016.

Art. 2. — Se aprobă Actul adițional nr. 6 din data de 6.05.2019 între Autoritatea pentru Reformă Feroviară și Societatea Comercială „Interregional Călători” — S.R.L., înregistrat în RUIC cu nr. 88 din 6.05.2019, care actualizează Contractul de servicii publice deținut de Societatea Comercială „Interregional Călători” — S.R.L. pentru perioada 1 ianuarie 2016—2 decembrie 2019 în transportul feroviar public de călători, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 231/2016.

Art. 3. — Se aprobă Actul adițional nr. 6 din data de 6.05.2019 între Autoritatea pentru Reformă Feroviară și Societatea Comercială „Transferoviar Călători” — S.R.L., înregistrat în RUIC cu nr. 85 din 6.05.2019, care actualizează Contractul de servicii publice deținut de Societatea Comercială

„Transferoviar Călători” — S.R.L. pentru perioada 1 ianuarie 2016—2 decembrie 2019 în transportul feroviar public de călători, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 231/2016.

Art. 4. — Se aprobă Actul adițional nr. 6 din data de 6.05.2019 între Autoritatea pentru Reformă Feroviară și Societatea Comercială „Softrans” — S.R.L., înregistrat în RUIC cu nr. 86 din 6.05.2019, care actualizează Contractul de servicii publice deținut de Societatea Comercială „Softrans” — S.R.L. pentru perioada 1 ianuarie 2016—2 decembrie 2019 în transportul feroviar public de călători, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 231/2016.

Art. 5. — Se aprobă Actul adițional nr. 4 din data de 6.05.2019 între Autoritatea pentru Reformă Feroviară și Societatea „Regio Călători” — S.R.L., înregistrat în RUIC cu nr. 89 din 6.05.2019, care actualizează Contractul de servicii publice deținut de Societatea „Regio Călători” — S.R.L. pentru perioada 1 noiembrie 2017—2 decembrie 2019 în transportul feroviar public de călători, aprobat prin Decizia președintelui Autorității pentru Reformă Feroviară nr. 141/2017.

Art. 6. — Se aprobă Actul adițional nr. 3 din data de 6.05.2019 între Autoritatea pentru Reformă Feroviară și Societatea „Astra Trans Carpatic” — S.R.L., înregistrat în RUIC cu nr. 87 din 6.05.2019, care actualizează Contractul de servicii publice deținut de Societatea „Astra Trans

Carpatic” — S.R.L. pentru perioada 21 decembrie 2017—
2 decembrie 2019 în transportul feroviar public de călători,
aprobat prin Decizia președintelui Autorității pentru Reformă
Feroviară nr. 176/2017.

Art. 7. — Actele adiționale menționate la art. 1—6 sunt
prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezenta
decizie.

Art. 8. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al
României, Partea I.

Președintele Autorității pentru Reformă Feroviară,
Gigi Gavrilă

București, 16 mai 2019.
Nr. 621.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei
Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

★

RECTIFICĂRI

În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 149/2019 pentru aprobarea Listei cuprinzând categoriile de informații
secrete de stat, pe niveluri de secretizare, elaborate și deținute de Ministerul Educației Naționale, în domeniul său de
activitate, precum și de către instituțiile publice și unitățile aflate în subordinea sau în coordonarea acestuia și
termenele de clasificare aferente acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 26 martie
2019, se fac următoarele rectificări:

— la lit. b), nr. crt. 2, în loc de: „... să producă daune grave securității naționale” se va citi: „... să producă daune
securității naționale”;

— la lit. b), nr. crt. 3, în loc de: „... al altor state ...” se va citi: „... ale altor state ...”;

— la lit. b), nr. crt. 5, precum și la nota de subsol ²⁾, în loc de: „Programul de prevenire și apărare a scurgerii
de informații ...” se va citi: „Programul de prevenire a scurgerii de informații ...”;

— la nota de subsol ²⁾, în loc de: „conform prevederilor art. 120 alin. (2) din Standardele ...” se va citi: „conform
anexei nr. 10 la Standardele ...”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 223047